

Arrest

nr. 142 180 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X – X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 12 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien het verzoekschrift dat Antonio TATI, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 29 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 12 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN .

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. DE PONTIERE en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Angolese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1975.

Op 15 december 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 februari 2013, met kennisgeving op 4 maart 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2011 werd ingediend door:

T., A. (...) (R.R.: (...))

Geboren te Cabinda op (...)

Nationaliteit: Angola

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grand van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene voegt bij de aanvraag 9bis van 15.12.2011 een kopie van zijn geboorteakte toe, evenals een authenticiteitscertificaat van de Angolese ambassade. Deze geboorteakte kan echter niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) duidelijk stelt dat het om een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet gaan. Het argument dat een geboorteakte in Angola doorgaat voor een soort identiteitskaart, kan niet weerhouden worden aangezien dit argument slechts een loutere bewering van verzoeker betreft. Het authenticiteitscertificaat toont enkel aan dat het om een echte geboorteakte zou gaan.

In de aanvulling van 23.12.2011 voegt verzoeker een identiteitskaart toe aan zijn aanvraag. Dit document kan echter niet aanvaard worden aangezien deze niet bij de oorspronkelijke aanvraag 9bis dd. 15.12.2011 gevoegd was. Betrokkene heeft het bewijs niet geleverd, OP het ogenblik van indiening van zijn aanvraag. dat hij over een identiteitsdocument beschikte zoals bepaald in Art 9bis § 1 (Raad van State arrest nr. 219.256 van 8 mei 2012; RVV arrest nr. 90.136 van 23 oktober 2012).

Tenslotte haalt verzoeker bij de aanvulling van 10.12.2012 aan dat hij bezig was met het aanvragen van een internationaal paspoort en dat hij dit zou voorleggen van zodra het in zijn bezit was. Deze bewering stelt verzoeker echter niet vrij van de voorwaarde tot het voorleggen van een identiteitsdocument conform de Omzendbrief van 21.06.2007. Zelfs indien verzoeker ondertussen dit paspoort zou bekomen hebben - het document bevindt zich niet in het administratief dossier - dan nog zou dit document niet kunnen aanvaard worden aangezien opnieuw dit document niet bij de aanvraag 9bis zelf gevoegd was, zoals hierboven reeds uiteengezet werd. Verzoeker verblijft in België sinds maart 2008 en had dus ruim 4 jaar de tijd om zich in orde te stellen met de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde om een aanvraag conform artikel 9bis te kunnen indienen.”

Eveneens op 12 februari 2013, met kennisgeving op 4 maart 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de zaak gekend onder rolnummer X en de zaak gekend onder rolnummer X samen omdat het beroep gericht is tegen dezelfde bestreden beslissingen. Ambtshalve wordt gewezen op artikel 39/62-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. Ter terechtzitting verklaart de raadsman van de verzoekende partij afstand te doen van het verzoekschrift gekend onder het rolnummer X.

2.3. Bijgevolg wordt enkel het beroep gekend onder rolnummer X onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In twee middelen die elkaar deels overlappen en daarom samen worden behandeld houdt de verzoekende partij voor: *“Schending van het artikel het artikelen 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en, 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel;”* en *“Schending van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/17 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven en van de artikelen 3, 13 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955, van art. 19, §2 van het Handvest van de Grondrechten en van het zorgvuldigheidsbeginsel;”*

De middelen luiden als volgt:

“De eerste beslissing als volgt werd gemotiveerd: “De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene voegt bij de aanvraag 9bis van 15.12.2011 een kopie van zijn geboorteakte toe, evenals een authenticiteitscertificaat van de Angolese ambassade. Deze geboorteakte kan echter niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt 11 C 1-b) duidelijk stelt dat het om een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet gaan. Het argument dat een geboorteakte in Angola doorgaat als een soort identiteitskaart, kan niet weerhouden worden aangezien dit argument slechts een loutere bewering van verzoeker betreft. Het authenticiteitscertificaat toont enkel aan dat het om een echte geboorteakte zou gaan.

In de aanvulling van 23.12.2011 voegt verzoeker een identiteitskaart toe aan zijn aanvraag. Dit document kan echter niet aanvaard worden aangezien deze niet bij de oorspronkelijke aanvraag 9bis dd. 15.12.2011 gevoegd was. Betrokkene heeft het bewijs niet geleverd, op het ogenblik van indiening van zijn aanvraag, dat hij over een identiteitsdocument beschikte zoals bepaald in Art 9bis § 1 (Raad van State arrest nr. 219.256 van 8 mei 2012; RvV arrest nr. 90.136 van 23 oktober 2012):.

Tenslotte haalt verzoeker bij de aanvulling van 10.12.2012 aan dat hij bezig was met het aanvragen van een internationaal paspoort en dat hij dit zou voorleggen van zodra het in zijn bezit was. Deze bewering stelt verzoeker echter niet vrij van de voorwaarde tot het voorleggen van een identiteitsdocument conform de Omzendbrief van 21.06.2007. Zelfs indien verzoeker ondertussen dit paspoort zou bekomen hebben - het document bevindt zich niet in het administratief dossier dan nog zou dit document niet kunnen aanvaard worden aangezien opnieuw dit document niet bij de aanvraag 9bis zelf gevoegd was, zoals hierboven reeds uiteengezet werd. Verzoeker verblijft in België sinds maart 2008 en had dus ruim 4jaar de tijd om zich in orde te stellen met de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde om een aanvraag conform artikel 9bis te kunnen indienen.”

Terwijl,

België de art. 3 en 13 E.V.R.M. schendt door te weigeren een asielaanvraag ten gronde te onderzoeken, die gesteund is op een verdedigbare grief, gebaseerd op art. 3 E.V.R.M.;

Dat wanneer de verzoekende partij een aanhoudingsmandaat overlegt waarvan de authenticiteit niet wordt betwist, en waaruit blijkt dat zij er door de Angolese overheden van verdacht wordt hulp te hebben geboden aan de Cabindese rebellen, zijnde een stuk dat redelijkerwijze als vaststaand kan worden beschouwd inzake het bestaan van een gegronde vrees of het risico op ernstige schade, dan moet de zaak toch aan een ernstig en grondig onderzoek worden onderworpen, op gevaar af van schending van art. 3 E.V.R.M. (RvV 24 juni 2010, nr. 45.396);

Dat in het geval er een verdedigbare grief wordt aangevoerd met als basis een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M., dit een daadwerkelijkheid van het beroep vereist in de zin van art. 13 E.V.R.M. en een nauwgezette controle van deze feiten (EHRM, 12 april 2005, Chamaiev/Georgië en Rusland, §448);

Dat, omdat er tegen de verzoekende partij een aanhoudingsmandaat werd uitgeschreven door de Angolese autoriteiten, het dan ook evident is dat deze autoriteiten weigeren aan de verzoekende partij een paspoort af te leveren;

Dat de verzoekende partij dus wel degelijk aannemelijk maakt dat hij geen paspoort kan overleggen;

Dat immers uit de voorbereidende werken niet kan uitgemaakt worden wat onder "onmogelijkheid om aan de vereiste identiteitsdocumenten te komen", dient te worden verstaan

Dat de Minister daarover het volgende zegde: de onmogelijkheid om een identiteitsdocument te tonen moet "discretionair en geval per geval geëvalueerd" worden en "spreekt de wetgever niet over bewijs, maar over geldig aantonen zonder verdere omschrijving" (Commissie Binnenlandse zaken, /1/10/2008, CRIV 52 COM 321, 28, mondelinge vraag nr. 7517, Van der Straeten);

Dat de verzoekende partij aangetoond heeft aan de hand van stukken, dat hij geen identiteitsdocument kon overleggen;

Dat de bestreden beslissing art. 9bis schendt en niet op afdoende wijze werd gemotiveerd;

Dat de beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid werd genomen, nu blijkbaar niet alle elementen, die een rol spelen bij de beoordeling van het dossier, werden onderzocht;"

En:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten als volgt werd gemotiveerd: "Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

0 2° Hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend op 12.04.2011 met een beslissing tot weigering van inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien werd op 12.02.2013 de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9bis eveneens afgesloten met een weigeringsbeslissing."

Terwijl,

Een bevel om het grondgebied te verlaten, een terugkeerbesluit is in de zin van artikel 3.4 van de Richtlijn 23008/15/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;

Dat het bestreden Bevel immers een administratieve beslissing is, waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld;

Dat de artikelen 74/13, 74/16 en 74/17 van de Vreemdelingenwet de omzetting zijn in het Belgisch recht van de door de verzoekende partij aangehaalde Richtlijn 2008/115/EG;

Dat de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven en de artikelen 74/13, 74/16 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk voorschrijven dat er met de gezins- en familielevens van de betrokken vreemdelingen en met het belang van het kind dient rekening gehouden te worden, op het ogenblik dat hen een Bevel wordt betekend om het grondgebied te verlaten;

Dat bijgevolg een terugkeerbesluit zich niet mag beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (voetnoot 19, Marleen MAES, "De Terugkeerrichtlijn en onverwijderbare vreemdelingen", T.V.R. 2011, p.254);

Dat de verzoekende partij bij het aanvragen van zijn regularisatie, een aanhoudingsmandaat heeft overgelegd, waarvan het origineel in het bezit is van ondergetekende advocaat;

Dat dit stuk ook reeds werd overgelegd bij het aanvragen van het 2de asiel en dus met zekerheid bekend is aan de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat, wanneer België weliswaar ten onrechte van mening was dat het overleggen van dit stuk, geen onderzoek ten gronde noodzakelijk maakte van het asiel, dit stuk in elk geval aantoonde dat de verzoekende partij niet mag gerepatriëerd worden naar Angola en dat de verzoekende partij dus buitengewone omstandigheden aantoonde in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet;

Dat de verzoekende partij zich mag steunen op het refolementsverbod van art. 3 E.V.R.M. en van art. 19, §2 van het Handvest van de Grondrechten;

Dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze werd gemotiveerd en dat tevens de zorgvuldigheidnorm werd geschonden, nu de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing heeft genomen, zonder het dossier aan een ernstig onderzoek te onderwerpen."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de reden waarom de verzoekende partij niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake het aantonen van haar identiteit op de wijze bepaald in genoemd artikel. Ook de tweede bestreden beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en wijst op de feitelijke grondslag te weten dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en wijst erop dat op 12 april 2011 een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

« Art. 9bis. § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :
- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

De bestreden beslissing strekt ertoe te stellen dat:

- de overgemaakte kopie van de geboorteakte (vergezeld van een authenticiteitscertificaat) geen identiteitsdocument is in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet;
- de verzoekende partij, ingevolge een actualisatie op 23 december 2011, een identiteitskaart heeft overgemaakt die evenwel niet kan worden aanvaard, aangezien het niet werd overgemaakt op het ogenblik van het indienen van de aanvraag van 15 december 2011 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet;
- de mededeling bij aanvullend schrijven van 10 december 2012 dat een vermeende aanvraag tot het bekomen van een internationaal paspoort de verzoekende partij niet vrijstelt van de voorwaarden met betrekking tot het identiteitsdocument.

De Raad wijst er op dat uit artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van voornoemd artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De Raad stelt vervolgens vast dat in de bestreden beslissing geoordeeld wordt dat voornoemde aanvraag om machtiging tot verblijf niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel

9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, nu de asielpprocedure al werd afgesloten, zodat de verzoekende partij zich niet meer kan beroepen op de documentaire vrijstelling. Er werd eveneens geoordeeld dat de door de verzoekende partij voorgelegde stukken, zijnde een geboorteakte en een pas op 23 december 2011 toegevoegde identiteitskaart niet kunnen aanvaard worden, omdat een geboorteakte geen identiteitsdocument is en de identiteitskaart niet werd overgemaakt samen met de initiële aanvraag.

De verzoekende partij ontkent niet dat zij ten tijde van haar aanvraag niet voldeed aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot haar identiteit. Zij houdt echter voor dat rekening moest gehouden worden met een aanhoudingsmandaat, waarvan de authenticiteit niet wordt betwist en waaruit blijkt dat zij verdacht wordt van hulpverlening aan de Cabindese rebellen. Door dit aanhoudingsmandaat is het evident dat zij geen paspoort kan voorleggen. Verzoekende partij beweert aan de hand van stukken te hebben aangetoond dat zij geen identiteitsdocument kon voorleggen. Hierdoor schendt de eerste bestreden beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 3 van het EVRM.

Samen met de verwerende partij dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij met geen woord repte in de oorspronkelijk aanvraag over deze voorgehouden reden van onmogelijkheid en het kwestieuze stuk zelfs niet toevoegde aan de aanvraag. Zij kan dan ook de verwerende partij niet verwijten met dit argument geen rekening te houden. De voorgehouden onmogelijkheid staat overigens haaks tegen de voorlegging van een identiteitskaart toegevoegd aan het verzoekschrift gekend in de zaak 93 705 en in de zaak gekend onder nummer 122 491. Bovendien, zoals de verwerende partij opmerkt, zou het toevoegen van bepaalde stukken nog niet de verzoekende partij ontslaan van het geven van een uiteenzetting over de voorgehouden reden van onmogelijkheid om een identiteitskaart voor te leggen.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat de verzoekende partij in een latere aanvulling haar identiteitskaart overmaakte. Dergelijke handeling maakt evenwel de initiële aanvraag niet ontvankelijk. In zijn arrest nr. 224.392 van 24 juli 2013 oordeelde de Raad van State evenwel: *“Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden “en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt” kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is volgens het tweede lid van die bepaling niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen noch op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verkrijgen op geldige wijze aantoon. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om een “ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument”. De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde.”*

Derhalve diende verwerende partij geen rekening te houden met de na het indienen van de aanvraag aanvullende stukken die werden voorgelegd met het oogmerk haar identiteit op de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet bedoelde wijze te staven, zodat de Raad de motieven van de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk kan achten. Verder is het kennelijk redelijk te oordelen dat een latere brief dan de aanvraag die stelt dat de verzoekende partij een paspoort aan het aanvragen is niet relevant is omdat de aanvraag dient vergezeld te zijn van een identiteitsdocument hetzij een reden waarom de aanvrager meent onmogelijk te kunnen voldoen aan het bijbrengen ervan.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de

vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin zijn de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, wat in casu het geval is.

Waar de verzoekende partij de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM in de hoofding van haar middel aanvoert omdat niet voldoende is rekening gehouden met het aanhoudingsmandaat, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de asielinstanties al rekening hielden met dit stuk. Bij gebreke aan nieuwe elementen ziet de Raad niet in waarom de bestreden beslissingen de motieven hieromtrent dienen te hernemen.

Er weze aan herinnerd dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 mei 2010 oordeelde:

“Force est de constater que vous n’avez pas invoqué assez d’éléments permettant d’établir que vous avez quitté votre pays en raison d’une crainte fondée de persécution au sens de la Convention de Genève ou que vous pouvez invoquer ladite crainte dans le cas d’un éventuel retour dans votre pays. Vous n’avez pas non plus fourni de motifs sérieux qui prouvent le risque réel que vous subissiez des atteintes graves telles que définies dans le cadre de la protection subsidiaire. Tout d’abord, votre récit est émaillé d’imprécisions et d’invéraisemblances qui empêchent de faire droit à votre requête.

En effet, lors de votre audition au Commissariat général vous déclarez être recherché en Angola du fait que vous avez transporté des armes et des uniformes militaires appartenant à votre oncle qui est membre du FLEC. Or, vous vous êtes avéré incapable de préciser d’où venaient ces armes et uniformes militaires et à qui ils étaient destinés (voir audition, pp. 11-12). Vous ne pouvez pas non plus dire depuis quand votre oncle faisait du trafic d’armes, alors que vous soutenez transportez (sic) ses colis régulièrement entre Lubango et Luanda depuis 2000, soit plus de sept ans (voir audition, pp. 6 et 11)

Ainsi aussi, vous prétendez que votre oncle est membre du FLEC, pourtant vous ne pouvez préciser depuis quand il a adhéré à ce mouvement, affirmant que depuis votre naissance toute la famille de votre père est activiste du FLEC (voir audition, p. 11).

Par ailleurs, vous déclarez être resté cinq jours en cellule à Lubango et y avoir trouvé sept détenus lors de votre arrivée. Or, vous ne pouvez donner le nom de vos codétenus ni préciser les motifs de leur arrestation (voir audition, p. 7). De même, vous n’avez pas été en mesure de donner le nom de la rue sur laquelle est située la DNIC, ni le nom de vos codétenus dans ce lieu de détention, ni le motif de leur arrestation, déclarant de manière peu convaincante que vous n’avez pas osé poser la question lorsque vous avez entendu que trois d’entre eux avaient été exécutés (voir audition, pp. 7-8).

De plus, vous soutenez faire des navettes régulièrement entre Lubango et Luanda depuis 2000, pourtant vous ne pouvez même pas préciser le temps que vous mettiez exactement entre ces deux villes, affirmant ne pas le savoir, que cela prend deux jours de route (voir audition, pp. 6 et 12).

Dans le même sens, il est invraisemblable qu’après votre évasion de prison alors que vous étiez avec votre tante vous n’ayez pas cherché à savoir où se trouvait votre oncle, à cause de qui vous auriez été arrêté, simplement du fait que vous aviez peur et n’y aviez pas prêté attention (voir audition, p. 11).

En outre, alors que vous liez vos problèmes aux activités des membres de votre famille au sein du FLEC, vous ne fournissez que des réponses lacunaires, voire erronées sur ce mouvement.

Ainsi, vous ignorez depuis quand le FLEC lutte pour l’indépendance de Cabinda et ne savez pas si ce mouvement a conclu des accords de paix avec le gouvernement angolais. Vous ne connaissez aucun autre mouvement indépendantiste cabindais en dehors du FLEC, alors que vous soutenez en même temps que vous êtes membre du FLEC par naissance, que votre père était informateur et coordinateur de ce mouvement et que vous-même demandiez souvent des renseignements sur ce mouvement (voir audition, pp. 10-11).

De plus, vous fournissez une définition incorrecte de l’acronyme FLEC et déclarez tantôt à tort que les soldats du FLEC sont basés partout, tantôt ne pas le savoir (voir audition, p. 11 et copie d’informations jointe au dossier administratif). Il est également surprenant que vous ne sachiez pas préciser quand l’armée angolaise a lancé des attaques d’envergure contre les positions du FLEC-FAC à Cabinda, alors que votre famille vit à Cabinda et est impliqué au sein du FLEC (voir audition, p. 9, et copie d’informations jointe au dossier administratif).

En outre, il n'est pas concevable en tant que personne originaire de Cabinda et ayant vécu quelques années dans cette province, vous ne sachiez pas que le Cabinda comprend plus de deux ethnies ou encore que vous ne sachiez donner la répartition exacte des ethnies de Cabinda. Il n'est pas crédible non plus que vous ignoriez que cette province contient moins de six municipalités. Tout comme, il n'est pas crédible que vous ne sachiez pas que le fioti n'est pas une ethnie ou encore que la forêt qui recouvre cette province ne s'appelle pas bayombe. Par ailleurs, il est étonnant que vous ne sachiez pas que Tchiowa n'est pas un village ou encore, que l'océan Pacifique ne borde pas le Cabinda (voir audition, pp. 9-10, et copie d'informations jointe au dossier administratif).

Dès lors, ces éléments sont de nature à enlever toute crédibilité à vos propos en ce qui concerne l'implication des membres de votre famille au sein du FLEC-FAC, votre origine cabindaise et les problèmes que vous prétendez avoir rencontré en raison de vos origines cabindaises et de l'appartenance de votre famille au FLEC.

Enfin, vous n'apportez aucun élément de preuve pertinent à l'appui de vos assertions qui n'emportent pas la conviction. Le seul document que vous avez déposé est une carte d'électeur illisible, celle-ci ne peut suffire, à elle seule, à rétablir la crédibilité qui fait défaut à vos déclarations.

C. Conclusion

Sur base des éléments figurant dans votre dossier, je constate que vous ne pouvez pas être reconnu(e) comme réfugié(e) au sens de l'article 48/3 de la loi sur les étrangers. Vous n'entrez pas non plus en considération pour le statut de protection subsidiaire au sens de l'article 48/4 de la loi sur les étrangers».

Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 57 438 op 7 maart 2011 verworpen. De verzoekende partij heeft ter gelegenheid van deze procedure een aanhoudingsmandaat voorgelegd.

Ter gelegenheid van het indienen van een tweede asielaanvraag oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze niet kon in overweging worden genomen met de volgende motieven:

“Considérant que l'intéressé a introduit une première demande d'asile en Belgique en date du 12 mars 2008 laquelle a été clôturée le 7 mars 2011 par un arrêt du conseil du contentieux des étrangers lui ayant refusé la qualité de réfugié ainsi que la protection subsidiaire;

Considérant que l'intéressé n'a jamais quitté le territoire depuis l'introduction de sa première demande d'asile ; Considérant que le 4 avril 2011, à l'appui de photos d'un courrier privé, d'un certificat de décès ainsi que d'un avis de recherche, l'intéressé a souhaité introduire une seconde demande d'asile;

Considérant que l'ensemble de ces documents ont été réceptionnés le 20 mai 2010;

Considérant dès lors que ces éléments sont tous antérieurs à la clôture de la précédente demande d'asile; Considérant par conséquent que l'intéressé n'a communiqué aucun nouvel élément permettant de considérer qu'il puisse craindre avec raison d'être persécuté au sens de la convention de Genève ou qu'il existe en ce qui le concerne de sérieuses indications d'un risque réel d'atteintes graves telles que visées à l'article 48/4 de la loi du 15/12/1980;

La demande précitée n'est pas prise en considération. »

Uit het administratief dossier blijkt dat het in deze beslissing omschreven stuk als zijnde “l'avis de recherche” hetzelfde stuk is als wat thans in het middel het aanhoudingsmandaat wordt genoemd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de Dienst Vreemdelingenzaken als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partij de subsidiaire bescherming hebben geweigerd. Een loutere verwijzing naar wikipedia is niet afdoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekende partij in haar land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door de verzoekende partij opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond. Voor zover de verzoekende partij kritiek levert aangaande de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om een nieuwe beoordeling vraagt, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat in de huidige procedure een nieuwe beoordeling betreffende de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet tot zijn bevoegdheid behoort, aangezien de Raad in casu in toepassing van

artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Noch een schending van artikel 3 van het EVRM noch van artikel 13 van het EVRM is aangetoond.

Waar de verzoekende partij meent dat de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet geschonden zijn omdat de tweede bestreden beslissing zich niet louter mag beperken tot de vaststelling van het illegaal verblijf en er rekening moet gehouden worden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij en het kind, wordt er opgemerkt dat geen gezinsleven of privéleven werd aangetoond nu zij alleenwonend is en haar bewering een vriendin te hebben die zwanger is, niet staat. Ook in het verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot louter theoretische beschouwingen zonder concrete elementen aan te reiken in de middelen. De verzoekende partij herhaalt dat zij een aanhoudingsmandaat heeft overgemaakt die een onderzoek van het asiel nodig maakte minstens aantoonde dat de verzoekende partij niet mag gerepatriëerd worden. Er wordt nog opgemerkt dat de tweede bestreden beslissing vooralsnog niet vergezeld gaat van een gedwongen verwijdering en dat een aanhoudingsmandaat reeds werd onderzocht in het kader van een asielaanvragen zodat deze grief feitelijke grondslag mist.

Evenmin kan de verzoekende partij zich op dienstige wijze beroepen op artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 nu haar asielaanvraag werd onderzocht en geoordeeld werd dat aan de verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend.

Dit artikel luidt immers:

“Artikel 19

Bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering

1. Collectieve uitzetting is verboden.

2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan foltering of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.”

De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij wordt blootgesteld aan een collectieve uitzetting en evenmin houdt zij voor dat artikel 3 van het EVRM geschonden is. De Raad benadrukt dat deze inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Noch het refoulementsverbod, noch de schending van artikel 3 van het EVRM noch de schending van artikel 19, § 2 van het Handvest van de Grondrechten wordt aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de schending van de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffriti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van genoemde bepalingen niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN